

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับชีวิตและการทำพันธกิจของคริสตจักรอยู่บนรากฐานคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ของทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ และหลักคริสต์ศาสนศาสตร์

2.1 ความหมายของคริสตจักร

ความหมายของคำว่าคริสตจักรตามแนวพระคัมภีร์ คำว่าคริสตจักรมาจากคำว่า “Ecclesia” ในภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า “ที่ประชุม” หรือ “ผู้ที่ถูกเรียกออกมา” รากศัพท์ของคำว่า “คริสตจักร” หมายถึงผู้คน

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาไทย ฉบับปี ค.ศ. 1971 มีคำว่า “คริสตจักร” ปรากฏอยู่ทั้งหมด 106 ครั้ง โดยแปลมาจากคำว่า “เอคเคลเซีย” ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ต้นฉบับภาษากรีก ซึ่งหมายถึง ชุมชน การประชุม หรือ กลุ่มคน ส่วนใหญ่คำนี้จะถูกใช้ในการกล่าวถึงชุมชนของผู้เชื่อในเมืองใดเมืองหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง (เช่น กิจการของอัครทูต 5:11; 13:1; 14:23 หมายถึง พระธรรมกิจการของอัครทูต บทที่ 5 ข้อ 11 บทที่ 13 ข้อ 1 และบทที่ 14 ข้อ 23) แต่บางครั้งก็หมายถึงชุมชนของผู้เชื่อโดยรวมเช่น การที่เปาโล กล่าวว่าเขาได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า (1 โครินธ์ 15:9) ดังนั้น คริสตจักรจึงไม่ใช่ตัวอาคาร หรือองค์กร แต่หมายถึง ชุมชนของผู้ที่เชื่อวางใจในพระเจ้า หรือ ผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า (Stanley J. Grenz, 2000: 464-485) “แอคเคลเซีย” ครั้งแรกใช้ในพระคัมภีร์เดิม อพย.12:6 (“แอคเคลเซียเป็นภาษากรีกแต่ทำไมถูกใช้ในพระคัมภีร์เดิมซึ่งเป็นภาษาฮีบรู คำตอบคือแม้ว่าพระคัมภีร์เดิมเขียนเป็นฮีบรู แต่มีการแปลเป็นภาษากรีก ราวปี ค.ศ.300 ช่วงที่อิทธิพลของกรีกขยายทั่วโลก เรียกพระคัมภีร์ฉบับนั้นว่า เซปตัวเจ้นท์ แปลว่า 70 เพราะมีคนแปลด้วยกัน 70 คน)

จากพระคัมภีร์ทำให้เราเข้าใจความหมายของคริสตจักร อย่างน้อยสามประการ คือ ประการแรกคริสตจักรคือกลุ่มชนซึ่งถูกเรียกออกมาจากการเป็นทาสคำว่า “คริสตจักร” ในพระคัมภีร์ “ไม่เคยถูกใช้เรียกเป็นตัวอาคาร” แต่ทุกครั้งที่กล่าวถึง คำว่า “คริสตจักร” จะหมายถึง “กลุ่มชน” เสมอทุกครั้ง ประการที่สองคริสตจักรคือกลุ่มชนซึ่งถูกเรียกออกมาโดยการได้ ประการที่สามคริสตจักรคือกลุ่มชนซึ่งถูกเรียกออกมาเพื่อจะรับพร

คริสตจักร (Christian church; the Church) คือประชากรของผู้เชื่อและยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ มาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อช่วยไถ่มวลมนุษย์จากบาปประชาคนนี้ถือเป็น

หนึ่งเดียวกัน หากเปรียบเป็นร่างกาย พระเยซูคือศีรษะ และคริสตจักรคือร่างกายส่วนอื่น ๆ ทั้งหมด หรืออีกนัยหนึ่งคือคริสตชนทุกคนเปรียบเหมือนอวัยวะส่วนต่าง ๆ ในร่างกายเดียวกัน โดยมีพระเยซูทรงเป็นหลัก และคริสตชนทุกคนจะร่วมกันปฏิบัติพันธกิจ (mission) คือการประกาศข่าวดี (gospel) ว่าพระเยซูนั้นได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาป มนุษย์ทุกคนที่เชื่อจะพ้นจากบาป และเชื่อว่าจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าในวันพิพากษา

หลักการของพระคริสตธรรมคัมภีร์และคริสต์ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตและการทำพันธกิจของคริสตจักรสามารถพบได้ในภาพเปรียบเทียบ 4 ภาพ ที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ได้กล่าวถึงคริสตจักรรวมทั้ง “พระมหาบัญชา” และ “พระมหาบัญญัติ” ที่พระเยซูได้ประทานให้กับเหล่าสาวกของพระองค์

2.2 ชีวิตคริสตจักร

ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้บรรยายลักษณะชีวิตและพันธกิจของคริสตจักรผ่านทางภาพเปรียบเทียบ 4 ภาพ คือ (1) ประชากรของพระเจ้า (2) พระกายของพระคริสต์ (3) พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ (4) ครอบครัวของพระเจ้า

2.2.1 คริสตจักร คือ ประชากรของพระเจ้า (เอเฟซัส 2 : 19 1 เปโตร 2 : 9)

ในขณะที่ชาวอิสราเอลได้รับการเลือกให้เป็นพลเมืองของพระเจ้าผ่านทาง การสืบเชื้อสาย ในคริสตจักร ผู้คนจากทุกเชื้อชาติและภาษาได้รับการทรงเลือกให้เป็นประชากรของพระเจ้าผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์ ดังนั้น ความเชื่อในพระเยซูคริสต์จึงไม่ได้เป็นเพียงเรื่องส่วนตัว แต่เป็นเรื่องของส่วนรวม(หรือชุมชน)ด้วย ผู้เชื่อได้สนิทกับพระเจ้าและมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระองค์ ในเวลาเดียวกัน พวกเขาได้สนิทกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกันด้วย (Robert J. Banks, 1994 : 26) จากความเข้าใจนี้ เราเห็นอย่างชัดเจนว่า คริสตจักรที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าจะเป็นชุมชนแห่งความรักใคร่กลมเกลียว สมาชิกคริสตจักรจะเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า และกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในคริสตจักร

นอกจากพระคัมภีร์จะสอนว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นประชากรของพระเจ้าแล้ว ยังกล่าวต่อไปว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นบุตรโอรสของพระเจ้าด้วย อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2 : 9) พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นรากฐานของหลักคำสอนเรื่องการเป็นบุตรโอรสของผู้เชื่อทุกคน โดย มาร์ติน ลูเธอร์ ชั่งยืนยันว่า ผู้เชื่อแต่ละคนมีศักดิ์ศรี การทรงเรียก และสิทธิ์พิเศษจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

เท่าเทียมกัน (David F. Wright, 1988) ในขณะที่คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้รับใช้พระเจ้าผ่านทางอาชีพต่าง ๆ ผู้เชื่อบางคนได้รับการทรงเรียกให้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลา เช่น ศิษยาภิบาล และมิชชันนารี ผู้รับใช้พระเจ้าไม่ได้มีฐานะที่สูงกว่าหรือสำคัญกว่าผู้เชื่อคนอื่น ๆ แต่พวกเขาได้รับการแต่งตั้งและได้รับสิทธิอำนาจให้สนับสนุนและส่งเสริมผู้เชื่อทุกคนในการรับใช้พระเจ้า (Charles Van Engen, 1991 : 156 - 157)

ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนทุกคนจึงมีความรับผิดชอบต่องานพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักรมิชชั่นมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้รับใช้เต็มเวลาเท่านั้น ซึ่งแท้จริงแล้ว คริสตจักรจะเจริญก้าวหน้าไปสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกส่วนใหญ่ในชุมชนแห่งความเชื่อได้มีส่วนร่วมในการรับใช้ด้านต่าง ๆ ของคริสตจักรตามความสามารถของตน (เอเฟซัส 4 : 11 - 13)

2.2.2 คริสตจักร คือ พระกายของพระคริสต์ (เอเฟซัส 1 : 22 - 23 | โครินธ์ 12 : 12 - 31)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรหรือพระกายนั้น (โคโลสี 1 : 18) ราฟ พี. มาร์ติน กล่าวว่า ภาพนี้พิสูจน์ว่าการกลับใจมาเชื่อพระเจ้าของคริสเตียนแต่ละคน นำไปสู่การเข้าเป็นส่วนหนึ่งในชุมชนของผู้เชื่อ ชีวิตใหม่ในพระคริสต์เป็นเรื่องส่วนบุคคลแต่ต้องอาศัยชุมชนในการเอาใจใส่ เลี้ยงดูฟูมฟักในด้านต่างๆ ของชีวิตให้เติบโตไปสู่ความไพบูลย์ในพระองค์ (เอเฟซัส 4 : 13) ดังนั้น การเป็นคริสเตียนจึงเกี่ยวข้องกับการตอบสนองของแต่ละบุคคลและการเข้ามาอยู่ในชุมชนของผู้เชื่อ พร้อมกับรับการบ่มเพาะชีวิตจิตวิญญาณจากชุมชนคริสตจักรด้วย (Ralph P. Martin, 1980 : 15) ความเข้าใจนี้สะท้อนให้เห็นชีวิตของคริสตจักรหลายประการ คือ สมาชิกของคริสตจักรจะต้องให้พระเยซูคริสต์เป็นสรณะในชีวิตอย่างแท้จริง คือ เชื่อวางใจในพระองค์ในฐานะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดำเนินชีวิตในทุก ๆ ด้าน โดยพึ่งพาในพระองค์ และที่สำคัญ คือ ต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ผ่านทางภรรยาริชฐานและการอ่านพระคัมภีร์ (ความเข้าใจนี้สอดคล้องกับคำตรัสเปรียบเทียบของพระเยซู ใน ยอห์น 15 : 1 - 17 ที่ว่า พระองค์ทรงเป็นเถาองุ่นและผู้เชื่อเป็นแขนงของเถานั้น) อีกทั้ง ได้รับการเสริมสร้าง ฟูมฟักให้ความเชื่อศรัทธาเข้มแข็งและเติบโตสู่การรับใช้

ในเวลาเดียวกัน ความเข้าใจนี้แสดงให้เห็นว่าสมาชิกของคริสตจักรต้องร่วมมือกันทำพันธกิจรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าในชุมชนคริสตจักร และ ชุมชนสังคมโลก ด้วยความสมัครสมานสามัคคี แม้ว่าผู้เชื่อแต่ละคนจะเป็นเหมือนอวัยวะของร่างกายที่มีความสามารถแตกต่างกัน แต่งานรับใช้ทุกอย่างในคริสตจักรจะต้องกระทำด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เมื่อผู้เชื่อคนใดหรือกลุ่มใดในคริสตจักรได้รับมอบหมายหน้าที่บางประการก็ไม่ได้หมายความว่าหน้าที่เหล่านั้นเป็นของพวกเขาเท่านั้น ผู้เชื่อคนอื่น ๆ ในคริสตจักรต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในหน้าที่เหล่านั้นด้วย

นอกจากนั้น ภาพของคริสตจักรในฐานะพระกายของพระคริสต์ยังชี้ให้เห็นว่า สมาชิกในชุมชนนี้จะต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดต่อกัน พึงพาอาศัยและเสริมสร้างซึ่งกันและกัน รวมทั้งมีการสามัคคีธรรมที่แท้จริงด้วย ดังที่ มิลลาร์ด อีริกสัน อธิบายว่า “[การสามัคคีธรรมที่แท้จริง] ไม่ได้หมายถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันทางสังคมเท่านั้น แต่หมายถึง การมีความรู้สึกที่ใกล้ชิดและมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน การมีความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน สิ่งที่คุณคนหนึ่งได้ประสบจะเป็นสิ่งที่ทุกคนได้ประสบด้วย ดังที่ เปาโลได้กล่าวไว้ ‘ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย (1 โครินธ์ 12:26)’” (Millard J. Erickson, 1998 : 1048)

2.2.3 คริสตจักร คือ พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 3:16-17; 6:19-20 เอเฟซัส 2:19-22)

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พระวิหารเป็นที่สถิตของพระเจ้าในโลกนี้ แต่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ จุดศูนย์กลางของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า คือ ชุมชนของผู้เชื่อ (Stanley J. Grenz, 2000: 467) ดังนั้น นอกจากผู้เชื่อแต่ละคนจะเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ชุมชนของผู้เชื่อโดยรวมก็เป็นที่สถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย คริสตจักรจึงได้รับฤทธิ์เดช การสอน และการทรงนำในการรับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:26 กิจการฯ 1:8) (Millard J. Erickson, 1998: 1049-1050)

ความเข้าใจนี้สะท้อนให้เห็นชีวิตคริสตจักรทั้งในด้านส่วนตัวและส่วนรวม กล่าวคือ สมาชิกของคริสตจักรแต่ละคนจะต้องเป็นผู้ที่พึงพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และคริสตจักรจะต้องทำพันธกิจของพระเยซูคริสต์ต่อไปในโลกนี้โดยพึ่งพาฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นพันธกิจที่คริสตจักรทำจะต้องสอดคล้องกับพันธกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำเมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นมนุษย์

2.2.4 คริสตจักร คือ ครอบครัวของพระเจ้า

ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เน้นว่าครอบครัวในฝ่ายวิญญาณนี้เป็นครอบครัวแห่งความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เปาโลยืนยันความจริงนี้หลายครั้งในจดหมายฝากของท่าน อีกทั้งยังกล่าวถึงผู้เชื่อคนอื่นว่าเป็น “ลูก” และ “พี่น้อง” ของท่าน (เช่น 1 โครินธ์ 4:14 กาลาเทีย 4:19) ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูตรัสสั่งให้เหล่าสาวกรักซึ่งกันและกัน รวมทั้งอธิษฐานเผื่อให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน (ยอห์น 15:12-17; 17:20-21) ท่านเน้นเกี่ยวกับความรัก ทั้งในพระกิตติคุณและจดหมายฝากที่ท่านเขียนขึ้น และกล่าวถึงผู้รับจดหมายของท่าน โดยใช้คำว่า “ลูกทั้งหลาย” (1 ยอห์น 2:1, 12, 18) เปโตรกล่าวว่า ชุมชน คริสเตียนคือครอบครัวของพระเจ้า (เปโตร 4:17) และเรียกยอห์นมาระโกว่า “บุตรของข้าพเจ้า” (เปโตร 5:13) ดังนั้น ภาพนี้

จึงช่วยให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าคริสตจักร คือ ชุมชนของผู้เชื่อที่อยู่ร่วมกันด้วยความรัก สนับสนุน และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในชุมชนจะบ่มเพาะ เลี้ยงดู เกื้อกูลกันและกันให้แต่ละคนมีชีวิตที่เจริญเติบโตขึ้นตามอย่างพระเยซูคริสต์มากขึ้นทุกวัน และเกิดผลตามพระประสงค์ของพระเจ้า

2.3 พันธกิจหลักของคริสตจักร

หลักการของพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการทำพันธกิจของคริสตจักรสามารถพบได้ใน “พระมหากาพย์” (มัทธิว 28:18-20) และ “พระมหากาพย์ผู้ติดตาม” (มัทธิว 22:37-39) ของพระเยซู จากพระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้ เราพบว่าพันธกิจหลักที่คริสตจักรจะต้องทำมีอย่างน้อย 5 พันธกิจ คือ (1) การประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ (2) การสร้างสาวก หรือ การพัฒนาชีวิตผู้เชื่อให้มีคุณลักษณะของสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์ (3) การสามัคคีธรรม หรือ การเอาใจใส่ดูแลและเสริมสร้างชีวิตของกันและกัน (4) การนมัสการพระเจ้า และ (5) การรับใช้ผู้คนในสังคม (ดูเปรียบเทียบ ริก วอร์เรน, 2006) แม้ว่าคริสตจักรต่างๆ ในปัจจุบัน อาจมีกิจกรรมที่แตกต่างกันไปตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของตน แต่ทุกกิจกรรมจะต้องมุ่งไปสู่พันธกิจหลัก 5 ประการนี้

2.3.1 พันธกิจการประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ

ในตอนต้นของพระมหากาพย์ พระเยซูตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา...” (มัทธิว 28:19) ผู้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ได้ต้องเชื่อวางใจในพระองค์ก่อน ดังนั้นคริสตจักรต้องตอบสนองต่อพระมหากาพย์ด้วยการทำพันธกิจแรก คือ การประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ ก่อนอื่นสมาชิกของคริสตจักรต้องเข้าใจพระกิตติคุณ หรือ ข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์ ซึ่งถือว่าเป็นแก่นแท้ของคริสต์ศาสนา คือความจริง 4 ประการที่ว่า (1) โลกนี้มีพระเจ้าผู้ทรงรักเมตตาตามนุษย์ (2) ความบาปทำให้มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้า (3) พระเยซูคริสต์ทรงช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากอำนาจความบาปและความทุกข์ และ (4) มนุษย์ต้องเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ เมื่อสมาชิกของคริสตจักรมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระกิตติคุณแล้ว พวกเขาควรจะทุ่มเทในการประกาศความจริงนี้ให้กับผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระเจ้า

2.3.2 พันธกิจการสร้างสาวก หรือ การพัฒนาคุณลักษณะชีวิตสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์

พันธกิจการสร้างสาวกนี้ต่อเนื่องจากพันธกิจแรก และเป็นใจความสำคัญของพระมหากาพย์ของพระเยซูคริสต์ คริสตจักรไม่เพียงแต่ได้รับมอบหมายให้ประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อเท่านั้น แต่ต้องพัฒนาชีวิตของผู้ที่เชื่อแล้วให้มีคุณลักษณะของสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้นไปด้วย ดังนั้น คริสตจักรต้องจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตอบสนองต่อพันธกิจนี้ เช่น การจัดชั้นเรียน

พระคัมภีร์สำหรับสมาชิกคริสตจักรในวัยต่างๆ การจัดการอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของคริสเตียน เป็นต้น

2.3.3 พันธกิจการสามัคคีธรรม หรือ การเอาใจใส่ดูแลและเสริมสร้างชีวิตของกันและกัน

พระมหากษัตริย์ของพระเยซูคริสต์มีข้อความว่า “...ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มัทธิว 28:19) บัพติศมา เป็นพิธีที่ผู้เชื่อได้เข้าส่วนในการตายและการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์ ได้ประกาศความเชื่อของตนเองต่อสาธารณชน ในขณะที่เดียวกัน ผู้นั้นจะได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งความเชื่อร่วมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ ดังนั้น พันธกิจหลักประการที่ 3 ของคริสตจักร คือ การสามัคคีธรรม หรือ การเอาใจใส่ดูแลและเสริมสร้างชีวิตของกันและกัน กล่าวคือ คริสตจักรต้องเอื้ออำนวยให้สมาชิกทุกคนในชุมชนมีโอกาสได้ดูแล และเสริมสร้างชีวิตของกันและกันผ่านทางกิจกรรม และกลุ่มย่อยต่างๆ ที่คริสตจักรจัดให้มีขึ้น เช่น คณะอนุชน คณะสตรี กลุ่มย่อยตามบ้าน เป็นต้น

2.3.4 พันธกิจการนมัสการพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น” (มัทธิว 22:37-38) พระมหากษัตริย์ข้อแรกชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อต้องแสดงออกถึงความรักที่ตนมีต่อพระเจ้าในทุกๆ ด้านของชีวิต ซึ่งสิ่งนี้คือหัวใจของการนมัสการพระเจ้าในคริสต์ศาสนา ดังนั้น คริสตจักรจำเป็นต้องดำเนินพันธกิจการนมัสการพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ จัดการนมัสการพระเจ้าที่ช่วยให้สมาชิกมีโอกาสสรรเสริญพระเจ้าผ่านทางคริสต์ศาสนพิธีต่าง ๆ รวมทั้งช่วยให้สมาชิกเข้าใจความหมายของการนมัสการที่แท้จริง นั่นคือ การมีชีวิตที่สรรเสริญพระเจ้าผ่านทางทุกสิ่งที่ทำในทุกแห่งและในทุกเวลา

2.3.5 พันธกิจการรับใช้ผู้คนในสังคม

พระมหากษัตริย์ข้อที่สองมีใจความว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39) ดังนั้น คริสตจักรจำเป็นต้องส่งเสริมให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการรับใช้ผู้คนในสังคม โดยเฉพาะผู้ที่ขัดสน ผู้ด้อยโอกาส ถูกเอารัดเอาเปรียบ และถูกกดขี่ข่มเหงจากสถานการณ์และจากบุคคลต่าง ๆ การรับใช้เหล่านี้ต้องมีพื้นฐานมาจากการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง โดยไม่มีสิ่งใดแอบแฝง รวมทั้งต้องเป็นการรับใช้ที่แสดงออกเป็นการกระทำอย่างแท้จริง

2.4 สรุป

คริสตจักร หมายถึง ผู้ที่เชื่อศรัทธาในพระเยซูคริสต์รวมกันเป็นชุมชนของผู้ที่เชื่อศรัทธา โดยมีความเชื่อมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเรียนรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้า และหนุนเสริมกันและกันให้มีชีวิตที่เจริญเติบโตขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์

คุณภาพชีวิตของผู้คนในชุมชนคริสตจักรควรสะท้อนคุณลักษณะ 4 ประการของ คริสตจักร คือ การเป็นประชากรของพระเจ้า พระกายของพระคริสต์ พระวิหารของพระวิญญาณ บริสุทธิ และครอบครัวของพระเจ้า กล่าวคือ เป็นชุมชนของผู้ที่ให้พระเยซูคริสต์เป็นสรณะในชีวิต และดำเนินชีวิตโดยพึ่งพาในพระองค์อย่างแท้จริง ผู้ที่มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้าและผู้อื่นในชุมชน ผู้ที่ร่วมรับผิชอบในพันธกิจต่าง ๆ ในชุมชนคริสตจักรและชุมชนสังคมโลก ด้วย ความสมัครสมานสามัคคี และด้วยการพึ่งพาฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

พันธกิจหลักที่คริสตจักรจะต้องทำมีอย่างน้อย 5 พันธกิจ คือ การประกาศพระกิตติคุณแก่ ผู้ที่ยังไม่เชื่อ การสร้างสาวก หรือ การพัฒนาชีวิตผู้เชื่อให้มีคุณลักษณะของสาวกแท้ของ พระเยซูคริสต์ การสามัคคีธรรม หรือ การเอาใจใส่ดูแล และเสริมสร้างชีวิตของกันและกัน การ นมัสการพระเจ้า และการรับใช้ผู้คนในสังคม

ด้วยเหตุนี้ หากคริสตจักรในปัจจุบันมีความประสงค์จะเป็นคริสตจักรที่เข้มแข็งและ เจริญเติบโต ผู้คนในชุมชนคริสตจักรจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับคำสอนของ พระคริสตธรรมคัมภีร์และหลักคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องคริสตจักร อีกทั้งต้องมุ่งมั่นที่จะพัฒนา คุณภาพชีวิตของผู้คนในชุมชน และดำเนินพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักรไปในทิศทางที่สอดคล้อง กับพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง